

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 lipca 2021r. Sąd Rejonowy Gdańsk- Północ w Gdańsku w sprawie VI GRz 8/20 z wniosku S. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Gospodarstwo Rolne (...) w P. o zatwierdzenie układu przyjętego w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu odmówił zatwierdzenia układu.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazano, że w dniu 11 lutego 2021 r. wnioskodawca złożył wniosek o zatwierdzenie układu przyjętego w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu zawartego z wierzycielami w trybie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (dalej zwanej ustawą). Jako dzień układowy wskazał 12 października 2020 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie nie było podstaw do zatwierdzenia układu. Sąd ten podkreślił, że postępowanie o zatwierdzenie układu odbywa się całkowicie poza kontrolą sądu, stąd względy ochrony wierzycieli wymagają, aby wszystkie przepisy ustawy regulujące to postępowanie były przez dłużnika rygorystycznie przestrzegane. W ocenie Sądu meriti w niniejszym postępowaniu doszło natomiast do istotnych uchybień ze strony dłużnika.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy wyjaśnił, że otwarcie postępowania odbywa się przez opublikowanie obwieszczenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy obwieszczenie, o którym mowa w ust. 1 (oświadczenia o otwarciu uproszczonego postępowania o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)) zawiera imię i nazwisko dłużnika albo jego nazwę, miejsce zamieszkania albo siedzibę, adres oraz numer PESEL albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, oświadczenie o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu, imię i nazwisko nadzorcy układu albo nazwę spółki handlowej będącej nadzorcą układu oraz odpowiednio numer licencji nadzorcy układu albo numer spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz wskazanie dnia układowego. Sąd Rejonowy wytknął dłużnikowi, że w obwieszczeniu o otwarciu postępowania, które zostało opublikowane w (...) nie wskazano jego numeru PESEL, albowiem w dniu 14 października 2020 r. ukazało się obwieszczenie następującej treści:

„Działając w imieniu Gospodarstwa Rolnego (...), Polskie (...), (...)-(...) G., REGON (...), NIP (...), na podstawie art 15 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...) oświadczam o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu prowadzonego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne ze zmianami wynikającymi z przepisów ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19. Funkcję nadzorcy układu pełni doradca restrukturyzacyjny M. G., nr licencji (...), adres do korespondencji: ul. (...), (...)-(...) L., (...) Jako dzień układowy ustalony został 12.10.2020 r.”.

Sąd pierwszej instancji zważył, że zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy skuteczne obwieszczenie o otwarciu postępowania wymaga zawarcia w nim wszystkich wskazanych w przepisie danych. Tymczasem dłużnik w obwieszczeniu nie zawarł swojego numeru PESEL, niewątpliwie zaś go posiada, podał go bowiem w piśmie z dnia 22 kwietnia 2021 r. Sąd Rejonowy argumentował, że ustawodawca pozwala posługiwać się innymi danymi identyfikującymi dłużnika tylko wówczas gdy dłużnik nie posiada numeru PESEL. W ocenie Sądu Rejonowego dłużnik nie dokonał prawidłowego obwieszczenia o otwarciu postępowania, a w konsekwencji nie doszło również do prawidłowego otwarcia postępowania, co stanowiło samodzielną podstawę oddalenia wniosku o zatwierdzenie układu. Sąd meriti podkreślił, że ustawodawca nie bez powodu nakazał aby obwieszczenie zawierało określone dane, ma to bowiem umożliwić wierzycielom pełną identyfikację podmiotu, którego dotyczy postępowanie. Zdaniem tego Sądu, nie każdy wierzyciel musi identyfikować dłużnika po nr REGON czy NIP, przede wszystkim identyfikacji osób fizycznych służy

numer PESEL, nie można więc uznać, że brak tych danych w obwieszczeniu nie rodzi skutków prawnych, czy że są one nieistotne. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że niewskazanie któregokolwiek z elementów wymienionych w przepisie skutkować musi uznaniem, że nieprawidłowo wszczęto postępowanie, bowiem obwieszczeniem tym dłużnik sam kreuje stan prawny, prowadzi do otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Ze wskazanych przyczyn w ocenie Sądu pierwszej instancji nie może dojść do skutecznego zawarcia układu w sytuacji nieprawidłowego obwieszczenia o jego otwarciu.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zauważył, że dłużnik w celu głosowania nad układem zwołał zgromadzenie wierzycieli. Nie uszło uwadze tego Sądu, że jak wynika z twierdzeń dłużnika w toku zgromadzenia dłużnik zmienił pierwotnie przesłane do wierzycieli propozycje układowe, w ramach których wierzyciele, ze względu na specyfikę przysługujących im wierzytelności, zostali podzieleni na 14 grup, a nie jak pierwotnie 13 grup. Ponadto dłużnik skrócił termin płatności poszczególnych rat z 27 do 25 dnia każdego miesiąca. Dłużnik zawarł:

- **w grupie 1** wierzycieli, których suma wierzytelności objętych układem jest mniejsza lub równa 10 000 zł,
- **w grupie 2** wierzycieli, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 10 000 zł i mniejsza lub równa 20 000 zł,
- **w grupie 3** wierzycieli, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 20 000 zł i mniejsza lub równa 55 000 zł,
- **w grupie 4** wierzycieli, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 55 000 zł i mniejsza lub równa 90 000 zł,
- **w grupie 5** wierzycieli, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 90 000 zł i mniejsza lub równa 200 000 zł,
- **w grupie 6** wierzycieli zabezpieczonych, których suma wierzytelności objętych układem jest mniejsza lub równa 90 000 zł. Dłużnik założył spłatę w 36 równych ratach miesięcznych, płatnych do 25 dnia każdego miesiąca, począwszy od pierwszego miesiąca wykonywania układu,
- **w grupie 7** wierzycieli zabezpieczonych, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 90 000 zł,
- **w grupie 8** wierzycieli niezaliczających się do pozostałych grup, których suma wierzytelności objętych układem jest mniejsza lub równa 10 000 zł,
- **w grupie 9** wierzycieli niezaliczających się do pozostałych grup, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 10 000 zł i mniejsza lub równa 80 000 zł,
- **w grupie 10** wierzycieli niezaliczających się do pozostałych grup, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 80 000 zł i mniejsza lub równa 120 000 zł,
- **w grupie 11** wierzycieli niezaliczających się do pozostałych grup, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 120 000 zł i mniejsza lub równa 170 000 zł,
- **w grupie 12** wierzycieli niezaliczających się do pozostałych grup, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 170 000 zł i mniejsza lub równa 220 000 zł,
- **w grupie 13** wierzycieli niezaliczających się do pozostałych grup, których suma wierzytelności objętych układem jest większa niż 220 000 zł,
- **w grupie 14** wierzycieli publicznoprawnych niezaliczających się do pozostałych grup.

Do wniosku o zatwierdzenie układu dłużnik załączył protokół zgromadzenia wierzycieli wraz z propozycjami układowymi poddanymi głosowaniu, karty do głosowania, listę obecności oraz wynik głosowania. Na zgromadzeniu wierzycieli nie głosował żaden wierzyciel. Wszyscy wierzyciele oddawali głosy na piśmie (protokół zgromadzenia). Sąd Rejonowy dokonał oceny, czy zostały oddane ważne głosy w ilości i sile pozwalającej na zawarcie układu i doszedł do wniosku, że w niniejszym postępowaniu nie został oddany ani jeden ważny głos, co skutkowało uznaniem, że nie doszło do zawarcia układu.

Sąd ten wyjaśnił, że z mocy art. 15 ust. 1 ustawy do niniejszego postępowania stosuje się przepisy ustawy Prawo restrukturyzacyjne o zatwierdzeniu układu ze zmianami wynikającymi z przepisów powołanej na wstępie ustawy.

W myśl art. 19 ust. 1 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu niezależnie od zbierania głosów, o którym mowa w art. 212 ustawy z prawo restrukturyzacyjne, nadzorca układu może wyznaczyć termin zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem. Zgromadzeniu wierzycieli przewodniczy nadzorca układu. Do zgromadzenia wierzycieli wyznaczonego przez nadzorcę układu stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli zawarte w ustawie prawo restrukturyzacyjne oraz w art. 264 tej ustawy. Sąd Rejonowy zaznaczył, że od samego przebiegu zgromadzenia należy odróżnić zawarcie układu. Ustawodawca bowiem w przepisach prawa restrukturyzacyjnego rozróżnia głosowanie na samym zgromadzeniu wierzycieli od głosowania nad układem, w celu głosowania nad układem wprowadza przepisy szczególne dotyczące zarówno sposobu głosowania, jak i wymaganych większości. W szczególności odbycie zgromadzenia nie ma wpływu na to, jakie warunki powinien spełniać głos na piśmie oddany w celu głosowania nad układem.

Sąd Rejonowy zważył, że z mocy art. 213 ust. 1 p.r. karta do głosowania zawiera:

- 1) imię i nazwisko dłużnika albo jego nazwę oraz numer PESEL albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku - inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, miejsce zamieszkania albo siedzibę, adres, a gdy dłużnikiem jest spółka osobowa, osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - imiona i nazwiska reprezentantów, w tym likwidatorów, jeżeli są ustanowieni, a ponadto w przypadku spółki osobowej - imiona i nazwiska oraz miejsce zamieszkania współników odpowiadających za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem;
- 2) imię i nazwisko głosującego wierzyciela albo jego nazwę oraz numer PESEL albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku - inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, miejsce zamieszkania albo siedzibę, adres, a gdy wierzycielem jest spółka osobowa, osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - imiona i nazwiska reprezentantów, w tym likwidatorów, jeżeli są ustanowieni;
- 3) kwotę wierzytelności głosującego wierzyciela;
- 4) grupę obejmującą kategorię interesów, jeżeli zostały przewidziane, do której został zaliczony głosujący wierzyciel;
- 5) zgodę wierzyciela na objęcie wierzytelności układem, jeżeli jest ona wymagana na podstawie art. 151 ust. 2 i 3;
- 6) sumę wierzytelności objętych układem;
- 7) wskazanie dnia układowego;
- 8) pełną treść propozycji układowych z jednoznacznym wskazaniem, które z propozycji dotyczą głosującego wierzyciela;
- 9) imię i nazwisko albo nazwę nadzorcy układu, numer licencji nadzorcy układu albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym spółki pełniącej funkcję nadzorcy układu, jego adres do korespondencji, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej;

10) treść głosu oddanego przez wierzyciela za albo przeciw układowi;

11) wskazanie dnia oddania głosu;

12) podpis wierzyciela, osób uprawnionych do jego reprezentowania albo podpis jego pełnomocnika.

Zgodnie z art. 213 ust. 3 p.r. karta do głosowania niespełniająca wymogów określonych w ust. 1 jest nieważna.

W ocenie Sądu meriti w mniejszej sprawie żaden głos nie spełniał warunków wskazanych w powyższym przepisie, w konsekwencji z mocy art. 213 ust 3 p.r. wszystkie oddane głosy były nieważne. Żadna ze złożonych kart do głosowania nie zawierała wszystkich wymienionych wyżej danych, brakowało w nich bowiem PESEL -u dłużnika, kwoty wierzytelności głosującego wierzyciela, kategorii interesów, sumy wierzytelności objętych układem, dnia układowego, pełnej treści propozycji układowych.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że nawet gdyby powyższe karty spełniały wyżej wskazane wymogi formalne, to głos oddany przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością byłby nieważny, bowiem osoba, która złożyła podpis na karcie do głosowania nie wykazała swojego umocowania do reprezentowania spółki. Podpis złożył prokurent, jednakże z załączonego do karty wydruku z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego nie wynika, aby była to prokura samoistna. Sąd Rejonowy wytknął również, że poprzez brak w kartach do głosowania wskazanych wyżej danych brak jest możliwości stwierdzenia, w jaki sposób wierzyciele głosowali, czy otrzymane przez nich propozycje układowe były tożsame z tymi, które zostały złożone do akt sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd ten doszedł do przekonania, iż brak jest podstaw do zatwierdzenia układu jako naruszającego prawo i na mocy powołanych wyżej przepisów oraz art. 165 p.r. odmówił jego zatwierdzenia.

Zażalenie od powyższego postanowienia wywiódł dłużnik, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego mających istotny wpływ na wynik sprawy:

1. naruszenie art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz. U. 2020r. poz. 1086, zwana dalej: upzu) poprzez sprzeczne z jego wykładnią, zarówno literalną, jak i celowościową, a także zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz uznanie, że:

- dłużnik nie dokonał prawidłowego otwarcia uproszczonego postępowania o zatwierdzenie układu z uwagi na rzekomo nieprawidłowe obwieszczenie o jego otwarciu;
- dłużnik bezwzględnie zobowiązany był do podania w treści obwieszczenia w (...) numeru PESEL;
- brak podania w treści obwieszczenia w (...) numeru PESEL uniemożliwił wierzycielom pełną identyfikację podmiotu, którego dotyczyło postępowanie;
- brak podania w treści obwieszczenia w (...) numeru PESEL stanowi podstawę do odmowy zatwierdzenia układu;

2. naruszenie art. 221 ust. 1 p.rest. w zw. z art. 219 p.rest. w zw. z art. 15 ust. 4 upzu poprzez brak jego zastosowania, skutkujące odmową zatwierdzenia układu z uwagi na rzekomą nieskuteczność obwieszczenia w (...), pomimo dającego się usunąć braku w jego treści;

3. naruszenie art. 19 ust. 5 upzu w zw. z art. 264 p.r. w zw. z art. 110 ust. 4 p.rest. poprzez jego błędną subsumpcję, stanowiącą skutek sprzecznego z dyspozycjami regulacji prawnych uznania, że odbycie zgromadzenia nie ma wpływu na to, jakie warunki powinien spełniać głos oddany na piśmie w celu głosowania nad układem;

4. naruszenie art. 19 ust. 1 i 5 upzu w zw. z art. 110 ust. 4 p.rest. poprzez błędną wykładnię przepisów ustawy, skutkujące pominięciem zastosowania art. 110 ust. 4 p.rest., a w konsekwencji uznanie oddanych przez wierzycieli głosów za nieważne, pomimo spełnienia przez nich wszelkich wymogów przewidzianych w p.rest.;

5. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 209 p.rest. poprzez błędną i sprzeczną z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji:

- nieprawidłowo ustalono, że warunki układu są sprzeczne z prawem;
- błędnie przyjęto, że niepodanie numeru PESEL podmiotu przesądza o nieskuteczności dokonanego obwieszczenia o otwarciu uproszczonego postępowania układowego;
- bezpodstawnie uznano, że odbycie zgromadzenia nie ma wpływu na to, jakie warunki powinien spełniać głos na piśmie oddany w celu głosowania nad układem;

6. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 209 p.rest. poprzez niedokonanie wszechstronnego rozważenia sprawy i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Mając na względzie powyższe zarzuty wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie sprawy na nowo przez Sąd pierwszej instancji w trybie art. 395 § 2 k.p.c. na posiedzeniu niejawnym wobec oczywistej zasadności wniesionego zażalenia, a ewentualnie na wypadek uznania przez Sąd pierwszej instancji, że nie zachodzą przesłanki określone w art. 395 § 2 k.p.c. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zatwierdzenie układu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu, mimo iż części zarzutów skarżącego nie można odmówić zasadności.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie doszło do zarzucanego przez skarżącego naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 209 p.r. Przepis art. 328 k.p.c. w brzmieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie nie dotyczy treści uzasadnienia wyroku. Gdyby nawet przyjąć, że intencją skarżącego było sformułowanie zarzutu naruszenia przepisu art. 327 (1) k.p.c., to do naruszenia tego przepisu nie mogło dojść w sposób wskazany przez dłużnika. Do naruszenia tego przepisu mogłoby dojść w sytuacji takiej, gdyby uzasadnienie zaskarżonego postanowienia powodowało brak możliwości poddania rozstrzygnięcia kontroli instancyjnej a taka sytuacja niniejszej sprawie nie zachodzi. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia w pełni odpowiada wymogom wspomnianego przepisu.

Dokonując oceny zasadności zażalenia należy mieć na uwadze specyficzny charakter uproszczonego postępowania o zatwierdzenie układu. Postępowanie to odbywało się całkowicie poza kontrolą sądu. Dłużnik samodzielnie dokonał wyboru nadzorca układu, samodzielnie wskazał na datę (w granicach zastrzeżonych przez ustawę) będącą linią demarkacyjną pomiędzy zobowiązaniami podlegającymi restrukturyzacji a zobowiązaniami nie mającymi takiego charakteru. Nadzorca układu sporządził plan restrukturyzacyjny i spis wierzytelności. Autorem propozycji układowych był dłużnik. Dopiero wniosek o zatwierdzenie układu zainicjował fazę postępowania sądowego. Mając na uwadze charakter tego postępowania Sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, że względy ochrony wierzycieli wymagają, aby wszystkie przepisy ustawy regulujące to postępowanie były przez dłużnika rygorystycznie przestrzegane. Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko tego Sądu, że w niniejszym postępowaniu doszło do uchybień ze strony dłużnika skutkujących koniecznością odmowy zatwierdzenia układu, jakkolwiek w ocenie Sądu drugiej instancji wytknięte przez Sąd Rejonowy uchybienie związane z treścią obwieszczenia nie było na tyle poważne, aby stanowić samodzielną podstawę takiej odmowy.

W szczególności Sąd Okręgowy nie podzielił oceny Sądu pierwszej instancji co do tego, że uchybienie przez dłużnika wynikającemu z art. 15 ust. 3 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu obowiązkowi wskazania w treści obwieszczenia numeru PESEL dłużnika skutkować powinno uznaniem, że nieprawidłowo wszczęto to postępowanie i stanowić samodzielną przesłankę odmowy zatwierdzenia układu. Sąd Okręgowy nie kwestionuje,

iż wytknięte przez Sąd pierwszej instancji uchybienie zaistniało oraz dokonane przez dłużnika obwieszczenie nie spełniało wszystkich wymaganych prawem wymogów. Niewątpliwie dłużnik posiadający numer PESEL winien go wskazać w treści obwieszczenia, a od zachowania tego wymogu nie zwalnia go wskazanie numeru REGON i NIP jako danych go identyfikujących. Zdaniem Sądu odwoławczego stanowisko tego Sądu co do skutków powyższego zaniechania jest jednak zbyt rygorystyczne, bowiem analiza treści obwieszczenia dokonanego przez dłużnika w (...) prowadzi do wniosku, że zawarte w nim inne dane, mimo braku wymaganego numeru PESEL, pozwalają wierzycielom na jednoznaczną identyfikację dłużnika. W konsekwencji mimo zaistnienia stwierdzonego przez Sąd Rejonowy uchybienia dłużnika w prawidłowej redakcji obwieszczenia nie można było uznać, że uproszczone postępowanie o zatwierdzenie układu nie zostało wskutek tego uchybienia prawidłowo wszczęte, co w dalszej kolejności winno skutkować odmową zatwierdzenia układu. W ocenie Sądu odwoławczego wspomniane uchybienie dłużnika nie stanowiło także braku formalnego wniosku o zatwierdzenie układu i nie zachodziła zatem potrzeba wdrożenia procedury, o jakiej mowa w art. 221 ust. 1 p.r. w zw. z art. 219 p.r. i art. 15 ust. 4 upzu tym bardziej, że takiego obwieszczenia każdy z uprawnionych może dokonać tylko jednokrotnie.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast w całości ocenę i wnioski Sądu Rejonowego co do tego, że karty do głosowania złożone przez dłużnika nie spełniały wymogów przewidzianych przepisem art. 213 ust. 1 p.r., co skutkowało ich nieważnością zgodnie z art. 213 ust. 3 p.r. Skarżący całkowicie bezpodstawnie bagatelizuje wagę tego uchybienia, które doprowadziło do tego, że karty te nie wywołały żadnych skutków prawnych, a co za tym idzie – głosy w nich zawarte były nieważne.

Ocena Sądu Rejonowego została poprzedzona wnikliwym badaniem kart do głosowania pod kątem wymogów określonych w treści art. 213 ust. 1 p.r. Sąd Rejonowy zasadnie wytknął dłużnikowi, że żadna ze złożonych przez niego kart do głosowania nie zawierała wszystkich wymienionych w tym przepisie danych, brakowało w nich bowiem PESEL -u dłużnika, kwoty wierzytelności głosującego wierzyciela, kategorii interesów, sumy wierzytelności objętych układem, dnia układowego, pełnej treści propozycji układowych. Podkreślenia wymaga, że treść karty do głosowania nie może pozostawiać żadnych wątpliwości, że wierzyciel miał pełną świadomość co do przedmiotu głosowania. Propozycja układowa dla głosującego wierzyciela jest kluczowym elementem karty. Ponadto karta ma umożliwić pełną identyfikację wierzyciela oraz siły jego głosu. Brak elementów treści karty do głosowania wskazanych w art. 213 ust. 1 p.r. przesądza o jej nieważności.

Sąd odwoławczy zgodził się z Sądem meriti co do tego, że brak spełnienia przez karty do głosowania wymogów określonych w art. 213 ust. 1 p.r. uniemożliwia jednoznaczne stwierdzenie, w jaki sposób głosowali wierzyciele i czy otrzymane przez nich propozycje układowe były tożsame z tymi złożonymi do akt sprawy, co jest kluczowe przy zatwierdzaniu układu. Ponośzona przez skarżącego okoliczność, że nadzorca sądowy przesyłając wierzycielom zawiadomienie o miejscu i terminie zgromadzenia wierzycieli zgodnie z art. 264 ust. 1 p.r. wskazał wysokość wierzytelności umieszczonej w spisie, grupę interesu, do której wierzyciel został zakwalifikowany, a także propozycje układowe, nie poddaje się weryfikacji w świetle materiału zgromadzonego w aktach sprawy, bowiem do sprawozdania nadzorcy załączono jedynie kopię książki nadawczej nadzorcy oraz potwierdzeń odbioru korespondencji do wierzycieli. Jakkolwiek należy zgodzić się ze skarżącym, że przepisy prawa przyznają dłużnikowi prawo zmiany propozycji układowych na zgromadzeniu wierzycieli, to brak wskazania na kartach do głosowania treści propozycji układowych uniemożliwia ocenę, czy propozycje przedstawione przez dłużnika na tym zgromadzeniu były korzystniejsze dla danego wierzyciela.

Wbrew zarzutom dłużnika odbycie zgromadzenia nie ma wpływu na to, jakie warunki winien spełniać głos oddany na piśmie w celu głosowania nad układem. Fakt, iż głosy oddane na piśmie zawierały wskazanie imienia i nazwiska albo nazwy głosującego oraz wskazanie, czy głosuje za, czy przeciw uchwale, a zatem odpowiadały wymogom art. 110 ust. 4 p.r. nie jest wystarczający do uznania, że głosy zostały ważnie oddane, skoro karty do głosowania nie zawierały wskazanych powyżej obligatoryjnych elementów określonych treści art. 213 ust. 1 p.r. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że od samego przebiegu zgromadzenia należy odróżnić zawarcie układu. Ustawodawca w przepisach prawa restrukturyzacyjnego rozróżnia głosowanie na samym zgromadzeniu wierzycieli od głosowania nad układem, w celu głosowania nad układem wprowadza przepisy szczególne dotyczące zarówno sposobu głosowania, jak i wymaganych

większości. W konsekwencji odbycie zgromadzenia nie ma wpływu na to, jakie warunki powinien spełniać głos na piśmie oddany w celu głosowania nad układem, wobec czego zarzuty podniesione w punktach 3 i 4 zażalenia nie są zasadne.

Rację natomiast należy przyznać skarżącemu co do tego, że podpisujący kartę do głosowania w imieniu wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. prokurent M. M. był, wbrew odmiennej wadliwej ocenie Sadu Rejonowego prawidłowo umocowany, bowiem z załączonego do karty wydruku informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS tego wierzyciela nie wynika, aby prokura miała charakter łączny. Powyższe nie ma jednak wpływu na wynik rozstrzygnięcia, bowiem z przyczyn omówionych we wcześniejszej części uzasadnienia, także i ta karta jako nie spełniająca wymogów określonych w art. 213 ust. 1 p.r. była nieważna.

Jak wynika z art. 165 ust. 1 p.r. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany. Układ narusza prawo zarówno wtedy, gdy do naruszenia prawa doszło w trakcie jego przyjmowania (naruszenie proceduralne), jak i wtedy, gdy jego treść jest sprzeczna z obowiązującym porządkiem prawnym (naruszenie materialnoprawne). Wobec wspomnianej nieważności kart do głosowania niewątpliwie doszło do naruszenia prawa w trakcie przyjmowania układu, co w świetle tego przepisu musiało skutkować odmową zatwierdzenia układu.

Wobec powyższego uznając zaskarżone postanowienie za prawidłowe i odpowiadające prawu, Sąd Okręgowy oddalił zażalenie dłużnika na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 209 p.r.